

Under Currents

Nora Roberts

Copyright © 2019 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate

Liri și Cărți romântice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Curenții din adâncuri

Nora Roberts

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA

Curenții din adâncuri / Nora Roberts

trad. din lb. engleză: Diana Țuțuianu – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5794-7

I. Țuțuianu, Diana (trad.)

821.111

NORA ROBERTS

Curenții din adâncuri

Traducere din limba engleză

Diana Țuțuianu

LITERA
București
2020

Partea întâi

Cruzimea minciunilor

Cruzimea și frica merg mâna în mâna.

HONORÉ DE BALZAC

*Abuzurile asupra copiilor lasă urme adânci și
pentru toată viața.*

HERBERT WARD

capitolul 1

Văzută de afară, casa din Lakeview Terrace părea absolut perfectă. Cele trei etaje de cărămidă bej completeau de minune întinderile vaste de sticlă ce reflectau priveliștea superbă creată de Reflection Lake și Blue Ridge Mountains. Două turnulete decorative, acoperite cu alamă adăugau o notă aparte de farmec european și impresia discretă de bogăție.

Pajiștea din față, cu gazonul des, verde aprins, cobora ușor spre trei rânduri de trepte și o verandă lată, albă, mărginită de azalee ce primăvara înfloreau roșii ca focul.

În spate, o terasă generoasă, acoperită, permitea desfășurarea anumitor activități în aer liber, cu bucătăria sa de vară și priveliștea extraordinară a lacului.

Grădinița de trandafiri, bine îngrijită, adăuga un parfum dulce și sofisticat. În timpul sezonului, un iaht de aproape treisprezece metri se legăna ușurel prinț de cheiul privat. Trandafiri cățărători îndulceați impresia lăsată de scândurile înalte și rigide ce alcătuiau gardul despărțitor. Garajul lipit de casă adăpostea un SUV și o berlina marca Mercedes, două biciclete de munte, echipament de schi și nici un fel de vechituri.

În interior, tavanul era foarte înalt. și camera de zi, și salonul aveau același tip de șemineu, construit cu aceleasi cărămizi maro-aurii ca și exteriorul. Mobilierul și decorațiunile, alese cu gust – deși poate unora li s-ar fi părut totul cam studiat – reflectau pe deplin viziunea cuplului proprietarilor. Culori pastelate, materiale ce mergeau bine unele cu altele, linii moderne fără a fi totuși prea formale.

Doctorul Graham Bigelow cumpărase totul intenționând să se lanseze în dezvoltarea Lakeview Terrace pe când fiul său avea cinci ani, iar fiica lui, doi.

Alesese proiectul pe care îl considerase cel mai potrivit pentru el și pentru familia lui, făcuse schimbările și adăugirile necesare, selectase finisajele, podelele, gresia, faianța, pavelele de afară, angajase un designer de interior.

Soția lui, Eliza, lăsă majoritatea decizilor și alegerilor pe seama soțului ei, și-nca cu mare bucurie. După părea ei, gusturile lui erau absolut desăvârșite.

Dar în momentul când avea și ea o idee sau o sugestie, el o asculta. Și deși, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori, el îi demonstra de ce o astfel de idee ori sugestie nu se potrivea deloc cu ansamblul, ținea seama totuși – ocazional – și de ea.

La fel ca și Graham, Eliza căuta nouitatea, prospețimea, statutul pe care îl oferea mica și rafinata comunitate din zona muntoasă din Carolina de Nord. Se născuse și crescuse într-o familie cu statut social înalt – dar genul acela de familie de modă veche, pe care îl vedea ca fiind depășit și plăcitor. La fel ca și casa în care crescuse, de partea cealaltă a lacului.

Fusese mulțumită să își vândă partea ei din casa aceea veche surorii ei și să folosească banii pentru a mobila – cu lucruri absolut noi! – casa din Lakeview Terrace. Îi dăduse cecul lui Graham – care se occupa întotdeauna de tot – fără cea mai mică ezitare.

Și nu regreta cătuși de puțin.

Trăiseră acolo fericiti aproape nouă ani, crescând doi copii frumoși și deștepti, găzduind petreceri, cine festive, petreceri în aer liber. Slujba Elizei, în calitate de soție a șefului echipei de chirurgi rezidenți de la Mercy Hospital din orașul Asheville aflat în apropiere, era să fie frumoasă și stilată, să-și crească copiii bine, să aibă grija de casă, să participe la petreceri și la întunirile diferitelor comitete locale.

Cum avea o menajeră/bucătăreasă care venea de trei ori pe săptămână, un îngrijitor pentru exterior ce venea o dată pe săptămână și o soră care era mai mult decât bucuroasă să se ocupe de copii dacă ea și Graham

trebuiau să iasă la cină în vreo seară ori să plece într-o mică escapadă de weekend, avea o grămadă de timp să se concentreze asupra felului în care arăta și a gardelei sale.

Nu rata nici un fel de întâlnire de la școală și chiar fu președinta comitetului de părinți timp de doi ani. Participă la piesele puse în scenă de elevi împreună cu Graham dacă acesta nu era reținut la muncă. Se ocupă de strângerea de fonduri și pentru școală, și pentru spital. La fiecare recital de balet de când Britt împlinise patru ani, fusese acolo, așezată în mijlocul primului rând.

Mergea și la majoritatea meciurilor de baseball ale fiului ei, Zane. Iar dacă rata vreunul, se scuza cu argumente lesne de înțeles pentru oricine trebuia să treacă prin calvarul mamelor de băieți obligate să le înțeleagă pasiunea adolescentină pentru baseball.

Deși nu o recunoscuse niciodată, Eliza ținea mai mult la fiica ei. Ceea ce era și normal, de vreme ce Britt era o fetiță atât de frumoasă, cuminte și ascultătoare. Nu fusese niciodată nevoie să fie împinsă de la spate să-și facă temele ori să facă ordine în camera ei și era mereu cât se poate de politicoasă. În Zane, Eliza recunoștea pornirile surorii ei. Firea ei certăreață și morocănoasă, cheful de a pleca aiurea, după bunul plac.

Totuși, notele continuau să îi fie mari. Dacă băiatul voia să joace baseball, trebuia să fie și printre cei mai buni. Evident, ambicia de a ajunge să joace la profesioniști era doar o fantasmă de adolescent. Desigur, avea să se îndrepte spre medicină ca să ajungă medic exact ca tatăl său.

Doar că pentru moment baseballul servea drept motivație și stimulent pozitiv, de genul morcovului pentru măgar, asta ca să poată să le evite pe cele de natură negativă, de genul bățului.

Dacă Graham trebuia să scoată bățul însă și să pedepsească băiatul din când în când, asta era pentru binele lui. Astfel îi se putea modela caracterul, i se impuneau limitele și era învățat ce însemna respectul față de ceilalți.

După cum îi plăcea lui Graham să spună, copilul era părintele bărbatului ce avea să fie, aşa că trebuia să învețe să urmeze regulile.

Cu două zile înainte de Crăciun, în ultimul an al ei ce începea cu treizeci, Eliza se afla în mașină, pe străzile bine curățate de zăpadă din Lakeview, în drum spre casă.

Avusese parte de un prânz foarte placut, de sărbătoare – alături de prietenele ei –, și poate că băuse ceva mai multe guri de şampanie decât ar fi trebuit. Încercase să își revină făcând cumpărături. A doua zi de Crăciun, familia urma să plece în excursia anuală la schi. Sau, mă rog, Graham și copiii aveau să schieze, în timp ce ea se va delecta la spa. Acum avea încă o perche de cizme noi, absolut fantastice, pe care să le împacheteze, împreună cu niște lenjerie intimă ce avea să-l încâlzească pe Graham după ce se întorcea de pe părție.

Aruncă o privire în jur la celealte case, la decorări. Erau foarte drăguțe, se gândi – nici urmă de acei Moș Crăciuni gonflabili atât de ieftini în Lakeview Terrace, care fuseseră interzisi prin dispoziția asociației de proprietari.

Doar că, nu avea de ce să fie modestă, casa lor era de departe mai spectaculoasă decât celealte. Graham îi lăsase mâna liberă în ceea ce privea decorările de Crăciun, și ea profitase din plin, cu gust și înțelepciune de asta.

Luminile aveau să sclipească imediat ce se lăsa seara, se gândi ea. Delimitând perfect linile aparte ale casei, răsucindu-se în jurul brazilor în ghivece uriașe de pe verandă. Scânteind în interiorul ghirlandelor gemene, de-a lungul panglicilor roșii și argintii, aflate pe ușile duble.

Și, desigur, mai erau și în bradul din camera de zi – în sus și-n jos și peste tot, cât era de înalt – trei metri jumătate – luminițe albe și decorări argintii și roșii. În salon era același tipar, doar că acolo erau îngerași. Desigur, peste tot pe polițele de deasupra șemineurilor,

pe masa din sufragerie erau ornamente absolut perfecte așezate cu gust.

Și erau altele în fiecare an. Nu era nevoie să înceapă să le așeze în cutii și să caute spații de depozitare când se putea aranja cu o companie care închiria astfel de obiecte să vină și să le strângă pe toate după ce treceau sărbătorile.

Nu înțelesese niciodată placerea cu care părinții ei și Emily căuta pe cine știe unde și scoteau la iveală globuri străvechi ori Moși Crăciuni ieftini de lemn. Ar fi putut avea parte de asta când se duceau în vizită la vechea lor casă, la Emily. Desigur, în seara de Crăciun, veneau cu toții la ea la cină. Apoi, slavă Domnului, porneau înapoi spre Savannah și îndeletnicirile lor de pensionari.

Emily era preferata lor, se gândi ea apăsând pe telecomandă ca să deschidă ușa de la garaj. Nu era nici o îndoială în privința asta.

Îi sări înima când văzu că mașina lui Graham era deja în garaj și se uită la ceas. Lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Nu întârziase ea; venise el mai devreme acasă.

Încântată, trase mașina lângă cea a soțului ei și își adună pungile de cumpărături.

Trecu prin spălătorie, își agăță paltonul în cuier, își împărtășiră fularul și își scoase cizmele înainte de a-și pune balerinii Prada pe care îi purta în casă.

Când intră în bucătărie, Graham, îmbrăcat încă în costum și cu cravata la gât, stătea lângă insula din mijloc.

– Ce devreme ai venit azi! exclamă ea punându-și pungile pe servantă și apropiindu-se iute de el ca să-l săruie usoar.

– Unde ai fost?

– O, am fost să iau prânzul acela cu Miranda și Jody, acum că vin sărbătorile, știi? Făcu un gest vag înspre calendarul familiei agățat pe panoul cu activități. După care am fost puțin la cumpărături. În timp ce vorbea, se apropie de frigider să scoată o sticlă de Perrier. Nu-mi

vine să cred cătă lume nu a reușit încă să termine cu cumpărăturile de Crăciun. Inclusiv Jody, adăugă ea, scoțând niște cuburi de gheăță din aparatul de gheăță și turnând apă minerală peste ele. Pe bune, Graham, am impresia că niciodată nu e în stare să se organizeze cum trebuie să...

- Ai impresia că mă interesează cât de puțin Jody?

Vocealui său calmă, egală, aproape plăcută, îi declanșă toate semnalele de alarmă.

- Sigur că nu, dragule, spuneam și eu așa. Își păstră zâmbetul, doar că în ochi i se citea îngrijorarea. Ce-ar fi să te aşezi jos și să te relaxezi? Îți mai torn eu un pahar și o să...

El aruncă brusc și cu putere paharul de cristal ce se făcuțăndări la picioarele ei. Un ciob lăsa pe glezna ei o urmă săngerie și o usturime teribilă mai ales că era amplificată și de tăria whisky-ului. Era de Baccarat, îi trebuia prin minte involuntar, cutremurându-se.

- Mai toarnă acum! Vocea nu îi mai era deloc calmă ori egală și nici pe departe plăcută, iar vorbele o sfîșchiură ca un bici. Toată ziua stau cu mâinile în câte un trup de om, salvând vieți, și când vin acasă nu găsesc pe nimeni?

- Îmi pare rău. Eu...

- *Îți pare rău?* răcni el apucând-o de braț și răsucindu-i-l în timp ce o izbea cu spatele de blat. *Îți pare rău* că nu te-ai deranjat să fii acasă? *Îți pare rău* că ai risipit aiurea toată ziua și banii mei luând prânzul, făcând cumpărături și stând la bârfe cu târfele alea idioate în timp ce eu am stat șase ore în sala de operații?

Ea începu să respire întrețăiat; inima începu să îi bată nebunește.

- Nu știam că vîi mai devreme azi. Dacă m-ai fi sunat, aș fi venit direct acasă.

- Acum trebuie să-ți dau și raportul?

Ea abia dacă mai auzi restul vorbelor ce o izbiră ca un ciocan în moalele capului. *Nerecunoscătoare, respect, datorie.* Dar știa figura aceea, știa imaginea aceea de înger

Răzbunător. Părul blond-închis, cu tunsoare perfectă, față netedă, cu trăsături atrăgătoare, roșie ca focul din cauza mâniei. Furia ce ardea în ochii aceia albaștri strălucitori și reci, atât de reci.

Frisoanele fierbinți pe care le simțea se transformă în arcuri electrice parcă.

- Era în calendar! repetă ea cu vocea acum mai ascuțită. Si ți-am spus despre asta azi-dimineață.

- Crezi că eu am timp să mă uit la calendarul tău ridicol? Vei fi acasă de fiecare dată când eu intru pe ușa aia. Ai înțeles? urlă izbind-o din nou de blatul de bucătărie și trimițându-i un curent dureros de-a lungul șirei spinării. Tot ce ai, ai datorită mie! Casa asta, hainele de pe tine, mâncarea pe care o mănânci. Eu plătesc pe cineva care să gătească și să facă curățenie pentru ca tu să fii la dispoziția mea când am eu chef! Oricând am eu chef! Fir-ar al dracului! Așa că ai face bine să fii acasă când intru eu pe ușă! Ai face bine să-ți desfaci picioarele când vreau să ți-o trag.

Și ca să i-o dovedească își împinse șalele și membrul erect în ea.

Ea îl plesni. Chiar dacă știa ce se va întâmpla – poate tocmai pentru că știa ce se va întâmpla, ea îl plesni.

Iar furia din ochii lui se transformă din rece ca gheăță în lavă incandescentă. Rânji dezvelindu-și dinții.

Și îi trase un pumn aprig în stomac.

Niciodată nu o lovea în față.

La cei paisprezece ani ai lui, inima și sufletul lui Zane Bigelow erau cu totul și cu totul axate pe baseball. Îi plăcea fetele – îi plăcuse să se uite la fete dezbrăcate odată ce tovarășul lui Micha îi arătase cum putea trece de setările de control parental de pe computerul lui. Doar că baseballul era în continuare primul în topul preferințelor sale.

Numele Uno.

Înalt pentru vârsta lui, desirat, Tânja să treacă mai repede prin școală, să fie descoperit de un trimis al echipei